

EL CODI.

Truquen al timbre. És el meu fill.

-Mama, mama, m'ho he passat genial, el Pere ha trencat l'olla, i ens han donat xuxes a tots, a més a més el pastís era boníssim, resulta que...

Torna emocionadíssim d'una festa d'aniversari del seu millor amic, el Pere.

-Veig que t'ho has passat molt bé! Mmm..., em sembla que us heu rebolcat una mica de fang, no? Va, ves-te a dutxar que t'espera el sopar a taula.

El Pol va cap al lavabo, però abans em deixa un petit paraigua als dits. Són d'aquells que posen per decorar els pastissos. El deixo sobre la taula de la cuina i em poso a parar taula.

Avui l'Enric, el pare del Pol, arribarà tard, Treballa a la fàbrica del poble i li toca el torn de nit. Es veuen molt poc amb el petit Pol, però no tenim cap més remei. La taula ja està parada i el Pol arriba amb el cap net com una patena. Té set anys però sembla que en tingui més. És molt responsable, però és capaç de ser feliç i d'il·lusionar-se amb qualsevol cosa, ho ha heretat del seu pare.

-Mama, on tens el paraigua del pastís de xocolata?

-No ho sé fill, ja te'l busco.

El sopar és molt entretingut gràcies a les mil i una històries que explica el Pol. És un nen molt nerviós i no se sap estar quiet, té el seu paraigua als dits. Mentre parla va obrint el paraigua per la punta, centímetre a centímetre. Sento el soroll de la clau.

-Papa!!

Aquí arriba l'Enric. Se'l veu cansat però dibuixa un somriure en veure el Pol tan emocionat contant les aventures de la festa. S'asseu a taula deixant el cos mort damunt les quatre potes de la cadira. No deu haver tingut gaire bon dia de feina. Quan ell acaba de sopar, mirem la televisió una estona fins que passen seixanta-tres minuts de mitjanit, que anem a dormir.

-Hauries de canviar de feina. - li comento.

-La meva feina és per a mantenir-vos, si ho faig és perquè us estimo, ja n'hem parlat prou d'això.

M'aixeco del llit i me'n vaig cap a la cuina. Tenia raó, ho fa perquè ens estima, però no puc suportar veure'l cada dia cansat, sense els ànims i la il·lusió que tenia abans.

Veig a sobre la taula el paraigua que havia estat estripant el Pol. Vaig a llençar-lo quan me n'adono que conté uns símbols estranys sota la capa de colors que l'envolta.

主席先生，女士费雷尔。我需要你的帮助
或帮助。
因为我们不知道
如果他们不是，他们是谁，我会让你知道。
笑了一会儿
如果你来吃饭周五在拐角处的方！

Què carai volen dir aquests símbols? Potser per curiositat o potser perquè m'avorreixo però començo a buscar a Internet el significat dels símbols. Al cap d'una estona de buscar, sense trobar-li resposta, me'n vaig a dormir. L'Enric ja deu estar dormint, i així m'estalvio la discussió sobre la feina. Tenia raó, l'Enric ja dorm. I al cap de cinc minuts, jo també.

-Mama, papa, avui és diumenge! Podem anar al parc tots tres i fer un pícnic!
Va, sisplau...

Acostumava a despertar-nos els diumenges, però avui se'l veu especialment emocionat.

-Pol, estic cansat de treballar, no tinc ganes d'anar al parc...

-Enric, doncs penso que no seria mala idea, al cap i a la fi, no tenim mai temps d'estar tots tres junts! Va, que us vaig a preparar l'esmorzar!

Vaig a la cuina decidida a preparar un esmorzar per llepar-se'n els dits. Però sobre la taula, torno a veure el paraigua amb la inscripció. Deu ser per la meva vocació de periodista, aquesta curiositat que tinc envers un paperet escrit en no sé quina llengua.

-Reina, l'esmorzar!

Ai, l'esmorzar, me n'havia oblidat completament. Ja sé què és. Ara sé el que hi diu, però no ho entenc massa bé.

Senyor o senyora Ferrer. Necessito la vostra assistència
o ajuda altra vegada.
Com que no saben
on sóc ni qui sóc, us ho faré saber.
Riuem una estona
si veniu al sopar d'aquest dilluns a la cantonada de la plaça!

Potser és una invitació a algun sopar que ha preparat la mare del Pere...

Me'n vaig a esmorzar. Finalment l'Enric s'ha decidit a anar al parc. És millor així.

-Què us sembla si preparo les carmanyoles i dinem al parc?

-Em sembla una idea fantàstica!

Així que passem el dia al parc. Realment és un dia genial i podem estar junts sense patir per res. L'Enric i el Pol juguen a cucut i a amagar mentre jo preparo les coses per dinar, després anem als gronxadors tots tres...

Quan arribem a casa estem tots morts de cansament, de tal manera que fem unes pizzes (el menjar preferit del Pol i el de l'Enric) i ens en anem a dormir. Demà serà un altre dia. Dilluns.

-Què vols avui per esmorzar Pol?

-Pa amb xocolata!

-Ara te'l preparo. Però vés de pressa que faràs tard a l'escola!

Avui tinc el dia per a mi sola. Normalment no m'agraden aquests dies, els trobo avorrits. Però suposo que ahir em va anar bé al parc; a mi i a tots. Al matí planxo la roba, frego el pis i vaig a comprar. Abans no ho podia fer tot això perquè treballava. Ara fa una any que em vaig quedar sense feina de periodista i la veritat és que ho enyoro moltíssim. Però, què hi farem?

A la tarda li faig el sopar al Pol i a l'Enric. No hi seré quan ells sopin. Els hi deixo una nota sobre la taula de la cuina dient el que han de fer quan arribin. Me'n vaig de camí a la plaça Major. Està a dotze minuts de casa a peu. M'enduc una jaqueta, una bufanda i diners.

Quan arribo allà no hi ha ningú. Que estrany... jo em pensava que era la invitació per a un sopar, però no ho és. Busco a les cantonades per veure si ha algú o alguna cosa. Mentre observo, veig alguna cosa estranya al fons. Quan vaig a acostar-m'hi, no m'adono que ve un home també despistat com jo i xoquem. Quan reaccio, veig que li ha caigut alguna cosa que duia al damunt. És un paper. Vaig a cridar-lo però ja és massa lluny. Espero que no sigui important. La pura xafarderia em fa obrir-lo i llegir el que hi diu a dins.

8B h V.S.

3+1=A

W=1+1

Com? Ara ja sí que no entenc res! Unes lletres escrites en xinès amb una possible invitació a un sopar, i enlloc d'això, em trobo amb un altre enigma, que ni tan sols és cosa meva! Però no ho puc deixar estar.

De tornada a casa vaig pensant en el que volen dir aquests números i aquestes lletres però no aconsegueixo desxifrar res, ni saber si és un codi o no.

Quan arribo a casa el Pol ja està dormint i l'Enric s'ha estirat al sofà a mirar la televisió.

-Ei reina, on eres?

-He anat a sopar amb les amigues- menteixo.

-I com ha anat?

-Molt bé, hem rigut molt. Me'n vaig a dormir, que estic cansada.

-Fantàstic, jo vinc d'aquí a una estona.

M'estiro al llit però no puc adormir-me, així que agafo un paper i un *boli* i copio el que hi deia a la nota. Hi dono voltes i voltes mirant-ho a Internet i a llibres, fins que l'Enric entra a l'habitació, quan em poso a dormir.

Avui porto el Pol a l'escola amb cotxe. A l'Enric li toca fer el torn de nit i dormirà fins a mig matí. A partir de llavors, tindrem el dia per a nosaltres sols. Decidim anar a dinar a un restaurant, costum que vam perdre quan va entrar a la fàbrica, ara fa tres anys. Quan acabem de dinar anem a buscar el Pol a classe, emocionadíssim perquè hi hem anat tots dos. Fins i tot té ganes d'explicar-nos els deures que té, que la mestra li ha ensenyat una cosa xulíssima d'uns codis! Codis.

Pol, t'ajudo a fer els deures i m'expliques com es fa això dels codis?

Ja hi he caigut. És això. El Pol m'ha explicat que la lletra A és el 0, la B l'1, la C el 2, etc., i que pot desxifrar un codi així.

Ho provo de fer: A0, B1, C2, D3, E4, F5, G6, H7, I8, J9, Ka, Lb, Mc...

Y17 L.I.

$3+1=A$

$W=1+1$

Continua sense tenir sentit. I les igualtats? Això no té ni cap ni peus!

Marxo de l'estudi per a fer el sopar. Però quan el faig, me n'adono que ja ho entenc, li he trobat la solució.

Si agafes aquesta manera de desxifrar el codi funciona, però has de fer cas de la llegenda: $3+1=A$, $W=1+1$. Es refereix a que la A del codi és el 4 a la realitat i que una W del codi serà un 2. Així que escric l'abecedari i els números del 0 al 9 fent-los coincidir amb la lletra o el número que els correspon al codi. I en surt això:

25 b P.M.

Què deu ser? Una hora, un lloc...?

Me'n vaig a acabar el sopar, espero que no s'hagi cremat! Per sort no. El sopar només és per a dos, l'Enric ja ha marxat a treballar.

-Mama, avui em pots explicar un conte abans d'anar a dormir?

-Oi tant! De què vols que sigui?

-Mmm... de codis!

No em fa falta pensar gaire per inventar-me un conte de codis, la veritat. Així que li explico una versió de la meva història, una versió fantàstica. És increïble la imaginació que tenen els nens per descobrir coses o inventar-ne de noves. Quan li explico la història li demano si sap què vol dir 25b P.M., i em diu, convençut, que és una casa. Això és. Una casa.

Li faig un petó de bona nit i li tanco el llum. És fantàstic el meu fill. Ja m'ha donat dues respostes a les meves preguntes.

Vaig a buscar l'ordinador i hi escric Solsona, 25b. Em surten cinc entrades repartides per tot el poble, una de les quals, a la Plaça Major. P.M.

Vaig a dormir. Tranquil·la perquè li he trobat la resposta, però nerviosa per saber què m'espera a la 25b de la Plaça Major. No en tinc ni idea del que pot ser, però hi dono voltes fins que caic adormida.

He dormit fatal. He tingut un malson horrible. A la 25b hi havia un fantasma amb el rostre desfigurat que m'atrapava allà dins durant cinc dies, sense menjar. Em plantejo no anar-hi, però no puc! Ho he de saber.

-Bon dia Pol! Avui trucaré a la veïna, la Paula, que va a la teva classe per si hi pots anar amb ells, d'acord?

-D'acord, mama!

Truco a la Montse, la mare de la Paula per si poden portar el Pol a l'escola. Em diu que la Paula ja fa uns dies que està malalta i que avui no hi anirà. Li hauré de portar jo a l'escola. L'Enric dorm, té torn de nit.

Perdo un temps importantíssim portant el Pol a classe. Necessito investigar sobre la casa. I això és el que faig tot el matí, fins que l'Enric es desperta. A la tarda he de tornar a fer les feines de casa.

Avui, quan el Pol arribi de l'escola, l'Enric ja haurà marxat. No puc deixar al Pol sol a casa sopant. per tant, sopo amb ell. Quan acabem, l'envio directe a dormir. Me n'he d'anar a la Plaça Major.

És fosc mentre vaig en direcció a la meva destinació. Repasso les dates importants d'aquella casa. Va ser construïda l'any 1893 per una família rica del poble. Avui en dia no se sap de qui és. Que estrany. Jo em pensava que se sabia exactament de qui era cada casa. Però d'aquesta no.

He de confessar que tinc una mica de por per saber què m'hi espera allà. Però la curiositat és molt més forta que aquesta por.

Necessito trobar feina. El periodisme m'apassiona.

Ja estic a la plaça. El silenci regna pels carrers. Busco el número 25. No és difícil trobar-lo, està a la cantonada. Cantonada. Quan penso aquesta paraula recordo la carta del paraigua, exactament, lletra per lletra, línia per línia. Ara que hi penso, està molt mal distribuït l'espai.

SOCORS. Sento una esgarripança. La primera lletra de cada línia formen la paraula socors. Algú em necessita.

Provo d'obrir la porta. Em quedo desconcertada. La porta és oberta. Entro. No trobo l'interruptor per enlloc. Millor, així si hi ha algú, no sabrà que he entrat. El lloc és fosc. Tinc por. Realment, no hauria d'estar aquí, el paper no era meu, era d'un home amb qui vaig xocar. Recordo el rostre d'aquell home i em sembla recordar algú. Sí, és un company de feina de l'Enric, treballen junts a la fàbrica.

Ara ja no hi ha volta enrere. Avanço cautelosament pel passadís. Hi ha una porta a cada costat però no hi entro, en cap de les dues. M'espero a que s'acabi aquest passadís. Potser tardo quinze segons a travessar-lo però em semblen un any. Finalment arribo al que sembla un porta.

Veig un rostre espantat. Cabells llargs, rossos. La Paula. Sento una veu masculina.

-Hola reina!